

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **JUDr. K. T.**, advokátka se sídlem Lesnická 52, Brno, proti žalovanému: **Finanční úřad Brno III**, se sídlem Šumavská 31, Brno, ve věci žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2009, č. j. 29 Ca 68/2009 - 71, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se nevyhovuje.**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta její žaloba, kterou se domáhala, aby bylo žalovanému zakázáno pokračovat v kontrole daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2004 – 2007 a daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2005 a 1., 3. a 4. čtvrtletí roku 2006 a 1. a 3. čtvrtletí roku 2007. Stěžovatelka současně navrhuje, aby zdejší soud přiznal podané kasační stížnosti odkladný účinek.

Stěžovatelka v návrhu uvádí, že nezákonně zahájená daňová kontrola představuje masivní zásah do jejích osobnostních práv, v němž spatřuje vznik nenahraditelné újmy. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dále připomíná, že odkladný účinek lze v řízení o kasační stížnosti přiznat nejen ve vztahu k napadenému rozhodnutí krajského soudu, nýbrž i ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu, jakož i to, že rozhodnutí o přiznání odkladného účinku je rozhodnutím předběžné povahy, z něhož nelze předjímat rozhodnutí o věci samé, pročez pro přiznání odkladného účinku postačí pouhý předpoklad vzniku nenahraditelné újmy.

Žalovaný k návrhu na přiznání odkladného účinku uvádí, že dosud probíhající daňová kontrola je vedena způsobem, jenž nijak nevybočuje ze zákonných mezí, a v žádném případě nepředstavuje takový zásah do soukromí stěžovatelky, v němž by bylo možno spatřovat vznik nenahraditelné újmy. Žalovaný též uvádí, že stěžovatelka nijak nespecifikuje, jaký je konkrétní dopad postupu žalovaného do její osobní sféry, a jakou

nenahraditelnou újmu by jí takový postup mohl způsobit. Žalovaný navrhuje, aby zdejší soud návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyhověl.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu a přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Z výše uvedených zákonných předpokladů je vždy nutné v první řadě vážít nebezpečí vzniku nenahraditelné újmy na straně stěžovatelky. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jež je mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti pravomocnému soudnímu rozhodnutí, přichází v úvahu pouze ve výjimečných situacích, v nichž by s ohledem na poměry konkrétního stěžovatele mohly výkon či případné jiné právní následky rozhodnutí vést k velmi závažným až nevratným následkům. Z judikatury správních soudů přitom vyplývá, že při rozhodování o přiznání odkladného účinku žalobě stíhá povinnost tvrdit a prokázat nebezpečí vzniku nenahraditelné újmy žalobce. Pokud důkazní břemeno neunes, soud návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítne (srov. např. usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 10. 2003, č. j. 52 Ca 9/2003 - 144, publikováno pod č. 87/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud považuje uvedený závěr, k němuž dospěly krajské soudy, za přesvědčivý a konstatuje, že jej lze nepochybně vztáhnout i na řízení o kasační stížnosti.

V projednávané věci stěžovatelka spatřuje vznik nenahraditelné újmy v tom, že daňová kontrola prováděná žalovaným představuje velmi intenzivní zásah do jejích osobnostních práv. Nejvyšší správní soud však hodnotí tvrzení stěžovatelky jako nedostatečné, neboť jmenovaná neuvádí, která z jejích osobnostních práv a jakým konkrétním způsobem jsou žalovaným prováděnou daňovou kontrolou dotčena. Ve prospěch uvedeného tvrzení pak neuvádí žádné důkazy. Z jejího návrhu proto není patrné, zda případný zásah do jejích práv dosahuje takové intenzity, aby u ní bylo možné předpokládat riziko vzniku nenahraditelné újmy ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Ostatně ani v předcházejícím řízení před krajským soudem dotyčná v návrhu na vydání předběžného opatření, jež byl posléze krajským soudem zamítnut, žádné konkrétní důvody v jeho prospěch neuvedla.

Nejvyšší správní soud tedy na základě výše uvedeného dospívá k závěru, že stěžovatelce, která v dané věci nese břemeno tvrzení a břemeno důkazní, se nepodařilo prokázat, že by jí v důsledku výkonu či jiných právních následků napadeného rozhodnutí mohla vzniknout nenahraditelná újma ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s.

Proto Nejvyšší správní soud návrhu na přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti nevyhověl.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu